

ZƏHRA SƏFƏRALIQIZI

BİR AZ DƏRDLƏŞƏK

İlahi, bir az dərdləşək!
Min illərdi bir meyvənin güdəzinə gedən,
düşən
üstü açıq məzar kimi bu dünyanın
dörd- sərəndən danışaq.
Hərəminiz alınmıza bir bəxt adlı
yazı yazdın,
buralara yola saldın.
Bu yollarda min illərdi
qan-qadaya baxa- baxa
kor olası gözümüzdən danışaq.
Gördüyündən donub qalan tüzümdən,
bildiyindən gödək olan dilimizdən
danışaq.
Haqqı qovub, yuva salan
əv sahibi, söz sahibi nahaqlardan,
dünyadakı tənhalıqdan,
nigaranlıqdan,
qorxduğumuz sonumuzdan,
hor bucağı saran, sarmalayan
ah-nalənin yaratdığı ağrılardan
bəlkə yana-yana danışaq.
Bu dünyada ayrılıqlar kök atıbdır.
Günü- gündən çoxalır,
sevgilərsə azalır.
Yaralarsa qanayır,
məhləmlərsə tükənir.
Qürurlarsa yenilir,
insanlıqsa ac qalaraq, diz çökür.
Ümidlərsə ürəklerden
yörğün-argın uçur, köçür.
İlahi, bəlkə bu dünya
heç adam yeri deyilmiş?!

DƏLİ KÖNÜL

Dəli könül, sızıldama!
Bir qoribson.
Zamanında alınmayan,
yaşanmayan bir nəfəssən.
Dəli könül, ağlama sən!
Bir yolusan,
bu dağların arasından keçib gedən
varlığının yanında sən
bir yançısan.
Dəli könül, aralıqda dolaşma sən!
Gümanlarla bir yalnızsan.
Nə yerdəsan, nə göydəsan.
Ortalıqda, aradasan.

BƏLKƏ

Silinmiş bir yazının izi kimi
düzülür
cızıqdın yolcusuz yoluna xatirələr.
Bu yolun altında
dincənməyə bir kölgəlik də var
bəlkə?!
Hələ dindələmədiyən bir nəğmə də bestələnin.
İstəklərinin quşlar kimi süzən
göy üzü var hardasa.
Hələ gözələrinə qaçan kədəri
yuyub aparana,
bilmədiyən
bir bulaq qanayır yoxsa?!
İçinin üsanını qayalara çırpın
peypəyə donuzın
dalğaları dalğalanır bəlkə?!
Uzaqlarda başını qoyub,
yörğünlunu çıxaraçağın bir diz,

küləklərdən dağılıb, qarışan saçlarına
sığal çəkən bir əl var bəlkə?!
Bəlkə...
Bəlkə lap uzaqlarda
ananın həzin laylatı kimi
səni şişşirin, qızılğullar içində
yuxuya aparıb bir lay-lay var?!
Əgər varsa?!..

QIŞ GÜNƏŞİ

Bir də ayılıb, gördüm ki,
qar o qəder yağıb,
dizlərimə qəder çatıb.
Saçlarımda ağappaq qar şələləsi.
Bəyazlığı gözələrimi qamaşdırır.
Qollarım halsız-halsız o qarla qucaqlaşır,
məndən xəbərsiz, könülsüz-könülsüz
bağrıma basır, soyuqluğu ürəyimə tökülür.
Qəlbimi, əllərimi,
bir də qarışdıqkı yolları üşüdüür,
üstümə düşsə də bir qış günəşi!..

NİYƏ BİLMİRƏM

Heç bilmirəm nədənsə,
daha islanmıram yağışda,
deyərsən, üşümürəm sırsıralı qışda.
Külək əsir ordan ələ, burdan belə.
Sakit-sakit mən baxıram o küləyə.
Bir ah gəlir hardansa, suçu kimi baxır yere.
Mənsə ona baxıb, deyirəm ki,
gələcək elə, keçər belə.
Nə dəyişənməmiş, niyə heç nəyi?!
Düşünürəm, niyə heç nəyi?!
Xəyallar da qurmuram.
İçimin küncündəki
saralmış xatirələrin
arxasında düşürəm.
Nədənsə, baş da çəkmirəm,
niyə, bilmirəm?!
Deyərsən, unutmuşam.
Uşaqlıqdan qəçəndə, öz yolumu açanda
içimdə tikdiyim o ilq yuvaya da getmirəm.
O yuva da ki, belə...
Elə oradaca boş qalıb,
nə bir nəfəs yaşayır,
nə də ki, bir nəğil var.
Nə də bir Günəş düşür.
Deyərsən, ona görə namləyib, nəm qoxuyur.

Bilmirəm, nəyə görə buludların mənimlə
daha heç bir işi olmur,
töküdüyi yağışları gözümə yaxın qoymur.
İndi hər şey belədi.
Bilmirəm, nəyə görə qışdı, yağışdı,
o başsız küləkdi?!
Mənlə niyə bənsədi?!

HARA GEDƏK?

Yapışasan bu dünyanın yaxasından,
azca qalan gücünlə,
taqətsiz qollarınla doyaçolmayasan,
siləkləyəsən, var gücünlə bağırıasan.
Dikəsən gözələrinə məkrli gözələrinə,
qəzəbli baxışınla oyasən gözələrinə,
tökəsən ovcları içinə,
kor qala gördükləri içinə.
Söyləyəsən:
-Axı, bizdən nə istəyirsən?!
Dərdi sarıb canımıza, kənərdən izləyirsən.
Başımızı dərd-qəmlə qarışdırıb,
ağlımızı çalırısan.
Qanımızı axıtıb,
yaddaşları asta-asta silirsən.
Nə qurbanımızı görürsən,
nə nəzirimizlə qane olursan.
Bizi bizdən alırsan.
Özümüzənməyən qacaqlaşdırırsan,
barışdırırsan, sevdirtirsən,
artırırsan...
Bəsdir! Yorulduq,
çox yorulduq fəleyhin
bu dünyaya çaldığı qələməndən.
Hara gedək, baş götürüb?!
Hara qaçaq bu dünyanın əlindən?!

BİZİ TANIDINIZMI?

Bir əl taya elimizdən,
məhəl qoymaya küləklərə,
heç baxmaya yağışlara,
aparıb çıxara o dağlara,
uzun-uzun həsrət gedək, baxaq o taya.
Əl ata kölgəli buludlara.
Parçalaya, dağıda, üzü gülən günəşi.
Göyü qorqub alıb, səpə nəm qoxuyan yollara,
qəm qoxuyan kimsəsiz ciğirlərə,
ömrün sınılıb, qaldığı oralara.
Hər yer aydınlaşa, işıqlana.

Görək orda qalanları, bizdən ora gedənləri,
ömrümüzü, izimizi, hər şeyimizi...
Səsləyək onları içimizin səsiylə.
Çağırmaq, çağırmaq, pıçılıtlı ilə soruşmaq:
-Bizi tanıdınız mı?!

QAYIDAQ CƏNNƏTİMİZƏ

Bir dəli gözləyirik,
Gözü qara, ol-ətəyini çəkib,
özündən bezmiş olsun.
Bu dünyanın yağından, balından
gözünü çəkmiş olsun.
Vursun özünü öntüməzdən axan,
hər tərəfi dağdan, yerdə bir daş qoymayan
haylı-küylü o çaya.
Keçib, getsin o taya.
Orda şeytanın çalib-çapıb aldığı,
gizləyib, saxladığı məşhur olan məyvələri toplayıb,
yığıb gətirsin bizə.
Biz də yeyib, qayıdaq özümüzə.
Qayıdaq cənnətimizə.

YAŞAYARSAN UZAQDAN

Bir ürəyin gör nə qədər uzaqları olarmış...
Heç bilmirsən, oralara haralardan,
hansı yoldan gedib çıxı bilərsən.
Payız gedir, qışda ki, gəlib, çıxıb
düz qapının ağzına.
Yollar bağlı, dumanlı.
Bilirsən ki, yola çıxsan,
yolçuluğun yarım olar,
yarı yolda qalarsan.
Uzadarsan əllərini uzaqlara.
Barmaqların buz bağlayar,
boşda qalar,
sığınarlar sırsıralı ovucuna.
Yorğun olan qollarınsa
yanlarına yan alar.
Göy üzündən özgin-özgin süzülən
bu fəslin qış Günəşi
içindəki nisgilləri isitməz.
Üşüyərsən
hər gün bir az çiçəkləyən həsrətlərin
yandırdığı nəfəsdə.
İçin-için sızlayarsan, ağrıyarsan,
səssiz elə bağırırsan, qışqırırsan...
Təkcə duyar qışqırığı
göydən üzgün-üzgün

sənə baxan Ay işığı.
Uzaqların arasında
dolaşırsan, durarsan.
Bir ruh kimi aralıqda qalarsan,
Uzaqlarla sən uzaqdan
ömrü, bax, beləcə yaşayarsan.

BƏNÖVŞƏ SEVGİSİ

Nədən o, varikən
bənövşənin nəmli gözü
gəlməyəndə qaldı?!
Uzun, uzaq yollarında,
hər addımda
ahlarının izi qaldı.
Xışma-xışma xəyalları
həsrətlərə bükülüb,
yerin-göyün bir küncündə
eləcə bükülü qaldı.
O yolların sonunda gümənləri itirdi.
O yolların sonunda sızılığını bitirdi.
Nə bir dəfə ah çəkdi,
nə səsinə çıxardı.
Kirimışçə fələyin yazdığı
kol dibində uyudu.
İçində için-için yandı.
Yandı və öz-özünə soyudu.
Bir kimsəyə duydurmadı.
Gömdü sevdasını qəlbinə,
ayrılıqdan küsərək,
çəkdi içinə tənhalığın ötrini.
Boynunu yana əyib, bükərək,
Allahın verən günü
gözlərinin muncuq-muncuq yaşları,
buludun çisgini, yağışları
o tərtemiz sevgini
tumar-tumar yudu, yudu, bəslədi.
O dupduru sevda hər gün bir az,
bir az göyərdi.
Axı, nədən bunu o, var ikən,
var ikən təkcə etdi ?!

